

DOMUND 2014

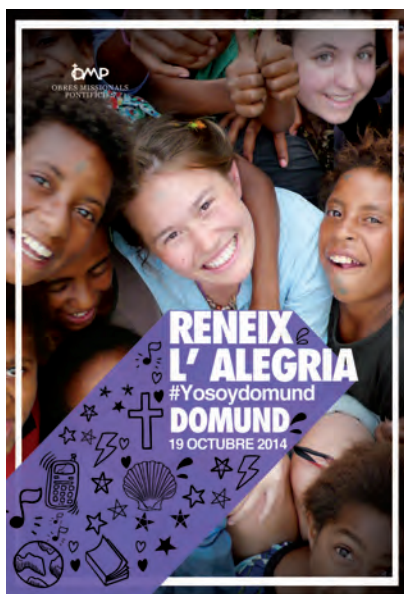
Domund: «Reneix l'alegria», 19 d'octubre

Sí, Domund, quants records en molts de nosaltres, la crida pels carrers dels nostres pobles: «Unes perretes per a les missions». L'alegria dels xiquets recorrent-ho tot pels negrets, xinets o indiats. Han passat molts anys, sembla una cosa del passat. Ara hem de motivar, saber, comprovar on van els diners ... tot ben controlat. Allò, direm, és cosa del passat, però tot actualitzant-ho continua sent vàlid en el món actual.

Però vet ací que, amb el Papa, les OMP ens tornen a cridar: «Reneix l'alegria». Reneix l'alegria quan podem comprovar que hi ha molts i molts missioners que es troben amb els més pobres i marginats per entregar la seua vida tot ajudant a millorar la dels altres.

És l'alegria que estan manifestant els nostres missioners, com el sacerdot diocesà Javier Obón que treballa al Perú o el matrimoni missioner Maria i Roger que estan a la República Dominicana. Quan ens escriuen no paren de donar gràcies a Déu per tot el que estan vivint. Encara que no falten les dificultats i les decepcions perquè no tot funciona de la manera com voldríem els occidentals. Des d'aquestes línies us convidem a seguir el que fan Maria i Roger, el seu bloc és: <http://elspeusdelmissatger.com/>

Però no hem de conèixer només el que ells fan. També ho podeu complementar amb la lectura de les revistes missioneres (*Gesto, Supergesto, Illuminare, Misioneros* ...), ho podeu trobar a: <http://ompes.blogspot.com.es/> i impreses les podeu demanar a la Delegació de Missions.

I nosaltres què? Certament han canviat moltes formes de fer, però l'Esperit continua sent el mateix i hem de continuar donant el màxim suport a tot el que és l'acció missionera de l'Església. Ho manifesta el Papa en totes les accions que realitza, amb ell ho fan els missioners i nosaltres no hem de perdre-ho de vista.

Ho podem comprovar cada vegada que ens trobem amb ells. Donem-los el màxim suport! Suport que ha de ser coneixent-los, ajudant-los, pregant i oferint els nostres sacrificis per tots els missioners.

Delegació Diocesana de Missions

AGENDA

- **Dilluns 20**, Formació permanent del Clergat a les Teresianes.
- **Dimarts 21**, Missa i processó a Olocau del Rei, a les 12 h.
- **Diumenge 26**, Confirmacions a Alcanar, 12.15 h. / Parròquia l'Assumpció de Maria (Vinaròs), a les 17.30 h. Confirmacions a l'Ermida de Sant Sebastià.

PARAULES DE VIDA

El beat Pau VI

Aquest diumenge 17 d'octubre viurem un esdeveniment eclesial de gran importància històrica: el papa Francesc declararà beat al papa Pau VI. El Pontífex que va continuar i va cloure el Concili Vaticà II que havia estat iniciat pel papa sant Joan XXIII serà elevat a l'honor dels altars. Amb aquest acte el Papa i tota l'Església agraïm a Déu el regal que ens va fer en aquests dos pastors que van guiar l'Església en un moment de canvis profunds en la nostra societat i ens van recordar que ella està per a ser sagrament de salvació d'aquest món.

El papa Pau VI va haver de viure també moments difícils en el temps del postconcili. Va viure amb patiment l'experiència de veure com eixe món, al que ell estimava amb cor de pare, s'allunyava cada vegada més de l'Església i rebutjava obertament el seu magisteri. Podem dir que va ser un pastor que no sols va treballar per l'Església, sinó que la va estimar i va patir intensament per ella.

El dia de Sant Pere i Sant Pau de l'any 1978 (va morir el 6 d'agost del mateix any, festa de la Transfiguració del Senyor), conscient que el curs natural de la seua vida caminava cap al seu ocàs, va pronunciar una bella homilia en la que va dir al món com entenia la seua missió de suprem pastor de l'Església: «Ens sentim consolats i animats per la consciència d'haver repetit incansablement davant l'Església i el món: "Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu" (Mt 16,16); i com Pau, creiem que podem dir: "He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe" (2Tim 4,7)». Ell havia confessat i conservat la fe. No ens ha d'estranyar que, per a ell, el document més important del seu magisteri fos precisament el *Credo del Poble de Déu*, publicat «per a reafirmar i corroborar els punts capitals de la fe de l'Església mateixa».

Per fidelitat al Concili Vaticà II va fer programa del seu pontificat «la defensa de la vida, en totes les formes que pot ser amenaçada, torbada i inclús suprimida» i la defensa de la dignitat del matrimoni i de la família. Es va preocupar perquè l'Església establira un diàleg amb el món i pel progrés dels pobles, va reafirmar el valor del celibat sacerdotal i de la disciplina de l'Església i ens va llegir l'exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi* en la que ens recordava que l'Església està per a anunciar l'Evangeli. I tot açò ho va fer amb valentia en el context d'una cultura que cada vegada rebutjava més obertament la doctrina de l'Església.

En el seu testament es revela l'ànima d'un creient que afronta la mort amb una gran esperança: «Fixo la mirada en el misteri de la mort i del que a aquesta segueix en la llum de Crist, l'únic que l'aclareix; i, per tant, amb confiança humil i serena». També es percep el cor d'un pastor que va viure el seu ministeri com un verader ofici d'amor a l'Església: «Sento que l'Església m'envolta. Oh Església santa, una i catòlica i apostòlica, rep el meu suprem acte d'amor amb la meua benedicció i salutació». A aquesta Església li demana «que escolte les paraules que li hem dedicat amb tant afany i amor» i que no «pense que (al món) se li ajuda adoptant els seus criteris, sinó procurant conèixer-lo, estimant-lo i servint-lo».

Que el seu exemple i el seu magisteri ens ajuden a anunciar l'Evangeli amb fidelitat a l'església i amb amor al nostre món.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ **MANEL NIN**

El martiri indiferent

La situació dels cristians a tot el Pròxim Orient, i especialment a Mesopotàmia (Iraq) és crítica. El P. Manel Nin, monjo de Montserrat, rector del Col·legi Grec de Roma i arximandrita, va explicar el passat 1 d'octubre, convidat per la Fundació Joan Maragall, que «s'està produint una islamització violenta d'aquella zona, cosa que obliga els cristians a deixar el país o a acceptar la mort, el martiri». El P. Nin va impartir una conferència arran del seu article a l'*Osservatore Romano* «El martiri de la indiferència», del 30 de juliol.

Quines són les conseqüències d'aquest martiri?

La desaparició de la presència cristiana en aquelles terres, presència datada ja al s. II. Conseqüències també a nivell cultural: la pèrdua d'un patrimoni literari, artístic, ja que sistemàticament són destruïdes esglésies, monestirs, biblioteques...

Quines esperances tenim que això acabi? Què hi caldria?

Evidentment, darrere el conflicte terrorista hi ha una sèrie d'interessos ideològics, econòmics... Els grups que lluiten en qualsevol conflicte a l'Iraq o a Síria, algú els ha armat... Caldria una voluntat de solució real. Quina? Bèl·lica? Jo diria que no. Concordada amb un diàleg? Em pregunto si és possible un diàleg...

I què podem fer els cristians des d'allà on siguem?

Els cristians, en qualsevol part on ens trobem, podem segurament reforçar la pregària —som cristians i, com a tals, volem viure la nostra fe! Hem de fer sentir la nostra veu, recordant, martellejant al món el que està passant en aquelles terres i en tantes altres arreu. I també hi ha un aspecte que cal afrontar: acollir tants i tants refugiats que hi ha i hi haurà a Occident a causa de la diàspora que crea aquella situació.

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

La medicina de la misericordia

En la alocució inaugural del Concilio, Juan XXIII havia recordado: «Una cosa es la sustancia de la antigua doctrina del *depositum fidei*, y otra es la formulación de su revestimiento: y esto es lo que —con paciencia, si es necesario— se debe tener muy en cuenta, midiendo todo en las formas y proporciones de un magisterio de carácter predominantemente pastoral». Para llevar a cabo esta tarea, «la Esposa de Cristo prefiere usar la medicina de la misericordia mejor que la de la severidad: piensa salir al encuentro de las necesidades de hoy mostrando la validez de su doctrina, mejor que renovando condenas». El papa Juan dio ejemplo de ello durante toda su vida. Y el mundo supo entenderlo.

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

HECHOS DE VIDA

Ser insensibles ante las injurias y las alabanzas

Antonio Abad (250-356) vendió todas sus inmensas posesiones en Egipto y siguiendo a Jesús lo vendió y repartió todo a los pobres: «Así tendrás un tesoro en el cielo». Amonas pidió ser su discípulo. Llegaría a abad y a obispo.

La primera lección que recibió de Antonio fue la siguiente: ante un menhir, una piedra larga, le dijo a Amonas: «Pasarás el día de hoy, por la mañana, ante esta piedra: la insultarás, preferirás contra ella toda clase de injurias, maldiciones y agravios. De vez en cuando le echarás puñados de tierra y piedras. Por la tarde harás todo lo contrario: la llenarás de agasajos y alabanzas.»

Llegada la noche, Antonio preguntó al discípulo Amonas: «Tanto por la mañana como por la tarde, la piedra, el menhir, ¿se ha quejado, ha protestado por tus injurias e insultos? Y por la tarde, ¿te dijo algo por tus encomios y alabanzas?»

Amonas respondió: «¡No! ¡Nada!»

Entonces el abad Antonio le dijo a Amonas: «La primera lección, la más importante de tu estancia aquí, en este primer día, es que tú debes comportarte de la misma manera que la piedra, el menhir. Que ningún desprecio, humillación, injuria, insulto u ofensa, de palabra o de obra, o alabanza te afecten lo más mínimo para bien o para mal. Debes eliminar toda sensibilidad de sentirte herido, ultrajado, vejado, humillado por nada ni por nadie. Tu modelo ha de ser Jesús.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

En el torrente de la alegría

Cada nuevo día nos llama a alabar a Dios. Convocados con toda la creación a bendecirlo, hoy de manera especial nos unimos a los niños y jóvenes nacidos contra toda esperanza. En Pablo VI encontraron un abogado defensor; en el hoy beatificado contarán con un protector. Esperados con la ilusión y la fe de sus familias o de sus valientes madres que han superado dificultades, sus familias han sido su regazo. Y las comunidades que les han acompañado han sido su apoyo.

Los esfuerzos de las familias «repercuten no sólo en beneficio de la Iglesia; también ayudan a la entera sociedad. ¡Qué precioso es el valor de la familia, como lugar privilegiado para transmitir la fe!» «La alegría del Evangelio llena el corazón y la vida entera de los que se encuentran con Jesús.»

¿Por qué no entramos también nosotros en este torrente de alegría?, pregunta el Papa. Y responde: «Todos los discípulos del Señor están llamados a cultivar la alegría de la evangelización», expresada tanto al «anunciarlo en los lugares más distantes, como en una salida constante hacia las periferias del propio territorio, donde hay más personas pobres que esperan.»

María, modelo de evangelización humilde y alegre, haga posible el nacimiento de un nuevo mundo. (Dice Francisco en *Evangelii Gaudium* 1 y en diversas ocasiones).

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

**LECTURES MISSA DIÀRIA
I SANTORAL**

Accés al Breviari

- 20. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / SI 99 / Lc 12,13-21]. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.
- 21. ■ **Dimarts** [Ef 2,12-22 / SI 84 / Lc 12,35-38]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestíenc; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigí.
- 22. ■ **Dimecres** [Ef 3,2-12 / SI: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Lc 12,39-48]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osca; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).
- 23. ■ **Dijous** (□ Urgell) [Ef 3,14-21 / SI 32 / Lc 12,49-53]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.
- 24. □ **Divendres** [Ef 4,1-6 / SI 23 / Lc 12,54-59]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.
- 25. ■ **Dissabte** [Ef 4,7-16 / SI 121 / Lc 13,1-9]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collrell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Dària, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.
- 26. ■ **† Diumenge vinent**, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 22,21-27 / SI 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats perquè no trobi tancades les portes.

El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu ungit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes.

»Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis, t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

▶ Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor arreu de la terra. / Conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentencieu amb raó les causes dels pobles. R.

▶ Comença la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau.

Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb tota convicció.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li:

«Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense mirament per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què penseu d'això?: És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?» Jesús que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut». Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar». Jesús els respon: «Doncs, torneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Así dice el Señor a su Ungido, a Ciro, a quien lleva de la mano: «Doblegaré ante él las naciones, desceñiré las cinturas de los reyes, abriré ante él las puertas, los batientes no se le cerrarán. Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título, aunque no me conocías.

»Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí, no hay dios. Te pongo la insignia, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor, y no hay otro.»

▶ Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles son apariencia, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Prostraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda; / decid a los pueblos: «El Señor es rey, / él gobierna a los pueblos rectamente.» R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz. Siempre damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones. Ante Dios, nuestro Padre, recordemos sin cesar la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y el aguante de vuestra esperanza en Jesucristo, nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados en Dios, que él os ha elegido y que, cuando se proclamó el Evangelio entre vosotros, no hubo sólo palabras, sino además fuerza del Espíritu Santo y convicción profunda.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta. Le enviaron unos discípulos, con unos partidarios de Herodes, y le dijeron:

«Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad; sin que te importe nadie, porque no miras lo que la gente sea. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?»

Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto.» Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta cara y esta inscripción?» Le respondieron: «Del Cèsar.» Entonces les replicó: «Pues pagadle al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios.»

Jesús i un fariseu que li pregunta sobre el tribut al Cèsar. Pintura de Ticià, Gemäldegalerie (Dresde)

Hi ha molt poques dades de Mateu afegides a les de Marc o omeses de Marc en l'escena del tribut. Tanmateix, el context de Mateu té detalls que remarquen la rellevància de la pregunta. En primer

lloc el fet que els fariseus es reuneixen per mirar de trobar una pregunta capciosa per posar-la a Jesús. El context és, per tant, incòmode i feixuc. En segon lloc, els fariseus envien els seus deixebles juntament amb els herodians per posar Jesús en un compromís: no donen la cara, actuen amb poca transparència. En tercer lloc, la introducció (pròpia de Mateu) de la pregunta sembla ser una *captatio benevolentiae*, però, en realitat, és un intent de gua-

nyar la resposta de Jesús per a la seva causa. El tarannà de la pregunta és hipòcrita, típic de la secta farisea. El lector, doncs, està amatent a la pregunta i, encara més, a la resposta de Jesús. La pregunta pel tribut té un relleu més gran que en Marc.

La resposta de Jesús vol desconcertar. Els demana la moneda del tribut. Ells li mostren. La imatge del Cèsar de la moneda encunyada per Roma, pertany lògicament al cap de l'imperi. No hi ha cap referència a la possible legitimació teològica del seu ofici. Amb aquest gest tan directe, Jesús posa de manifest que ells paguen el tribut. Sembla, per tant, que la qüestió està dirimida. Fins aquí tot és normal. Però Jesús, sense que li hagin preguntat

res més, diu «i doneu a Déu el que és de Déu». El que Jesús està dient és: «doneu al Cèsar el que és seu, però Déu és el Senyor». Jesús no està afegint un altre precepte religiós al del tribut sinó que està dient: les exigències de Déu són d'un altre nivell, no es poden comparar amb el tribut, que és una exigència petita i sense relleu. Per tant, en contra del que sovint s'ha dit arran d'aquest text, no hi ha aquí una contraposició dels dos àmbits. El que hi ha és l'afirmació que la fidelitat a Déu —si es vol, l'obediència a Déu— és el principi de tota l'actuació humana. L'actitud davant el tribut també cau sota aquest principi que abraça, sustenta i ho sobrepassa tot.

COMENTARI

Déu és el Senyor

CRÒNICA DIOCESANA

Formació Permanent del Clergat

El 15 i 16 de setembre, convocats per la delegació del Clergat i presidits pel Sr. Bisbe, els preveres diocesans ens hem reunit al Seminari per compartir formació i convivència. El tema ha estat la caritat en la vida de l'Església i més en concret la realitat de Càritas a les nostres parròquies i a la nostra diòcesi.

La Sra. Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya, ens parlà sobre la identitat i missió de Càritas, destacant l'eclesialitat i el compromís per fer visible i concret l'amor que brolla de la Taula de l'Eucaristia.

La Sra. María Martínez, dels serveis generals de Càritas Espanyola, aprofundí en «com» hem de fer el nostre servei, a l'estil de Jesús que acull, escolta, acompanya, no judica, allibera, anima...

Mn. José García, rector de la parròquia de Sant Bartolomé d'Onda, compartí l'experiència concreta de la seva parròquia.

Mn. Carlos París

Tortosa acull la trobada anual de delegats de Missions dels bisbats de Catalunya

Del 25 al 27 d'agost Tortosa acollí els delegats de Missions dels Bisbats de Catalunya, acompanyats pel nostre delegat diocesà Mn.

Toni Borràs i amb l'objectiu principal de planificar el proper curs. Els coordinadors i col·laboradors de les diferents delegacions també van participar en aquest espai de convivència, treball, formació, esbarjo i testimonis missioners: Gna. Maria Àngels Cornelles, concepcionista franciscana de Benicarló, treballa a Guinea Equatorial; Gna. Isabel Morelló, tortosina, teresiana, 54 anys al Brasil; i Mn. Josep Coves, sacerdot Operari, qui fou 47 anys al Congo.

Ens presidí el nostre bisbe, Mons. Enrique Benavent, qui ha estat encarregat per la CET d'acompanyar els delegats de Missions. El primer dia assistí també el director nacional d'OMP, D. Anastasio Gil.

Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida, ens va visitar per acomiadar-se i fer el relleu del càrrec amb el Bisbe de Tortosa.

Delegació Diocesana de Missions

Confirmacions a la Poble de Massaluca

Diumenge 6 de juliol, dia especial pel nostre poble de la Poble de Massaluca, rebíem amb gran alegria al nostre bisbe, perquè sis joves han volgut rebre el sagrament de la Confirmació. La Santa Missa fou a les set de la tarda, va ser molt participada i viscuda. El Sr. Bisbe exhortà als confirmants a seguir a Jesús, ha establir una amistat amb Ell, a ser homes i dones valents a manifestar la fe i viure-la amb cohe-

rència. A l'acabar la celebració hi hagué un piscolabis i un regal al Sr. Bisbe: vi de la Poble de Massaluca.

Mn. Rubén García,
rector de la Poble de Massaluca

Confirmacions a Vilalba dels Arcs

El passat diumenge 6 de juliol, la comunitat cristiana de Vilalba dels Arcs estava de festa perquè nou joves rebien el sagrament de la Confirmació. La celebració de l'Eucaristia fou a les dotze del migdia, presidida pel nostre Sr. Bisbe, don Enrique, qui animà els joves a seguir Jesús, a ser testimonis del Crist enmig del nostre món i a ser autèntics cristians. Després de la celebració, va haver-hi una mica de refrigeri i els nois confirmats van regalar al Sr. Bisbe vi de Vilalba dels Arcs.

Mn. Rubén García,
rector de Vilalba dels Arcs

PALABRAS DE VIDA

El beato Pablo VI

Este domingo 17 de octubre vamos a vivir un acontecimiento eclesial de gran importancia histórica: el papa Francisco declarará beato al papa Pablo VI.

El Pontífice que continuó y concluyó el Concilio Vaticano II que había sido iniciado por el papa san Juan XXIII será elevado al honor de los altares. Con este acto el Papa y toda la Iglesia agradecemos a Dios el regalo que nos hizo en estos dos pastores que guiaron a la Iglesia en un momento de cambios profundos en nuestra sociedad y nos recordaron que ella está para ser sacramento de salvación de este mundo.

El papa Pablo VI tuvo que vivir también momentos difíciles en el tiempo del postconcilio. Vivió con sufrimiento la experiencia de ver cómo ese mundo, al que él amaba con corazón de padre, se alejaba cada vez más de la Iglesia y rechazaba abiertamente su magisterio. Podemos decir que fue un pastor que no sólo trabajó por la Iglesia, sino que la amó y sufrió intensamente por ella.

El día de San Pedro y San Pablo del año 1978 (falleció el 6 de agosto del mismo año, fiesta de la Transfiguración del Señor), consciente de que el curso natural de su vida caminaba

hacia su ocaso, pronunció una bella homilía en la que dijo al mundo cómo entendía su misión de supremo pastor de la Iglesia: «Nos sentimos consolado y animado por la conciencia de haber repetido incansablemente ante la Iglesia y el mundo: «Tú eres el Mesías, el Hijo de Dios vivo» (Mt 16,16); y como Pablo, creemos que podemos decir: «He combatido el buen combate, he terminado mi carrera, he guardado la fe» (2Tim 4,7)». Él había confesado y conservado la fe. No nos debe extrañar que, para él, el documento más importante de su magisterio fuera precisamente el *Credo del Pueblo de Dios*, publicado «para reafirmar y corroborar los puntos capitales de la fe de la Iglesia misma».

Por fidelidad al Concilio Vaticano II hizo programa de su pontificado «la defensa de la vida, en todas las formas bajo las cuales puede ser amenazada, turbada e incluso suprimida» y la defensa de la dignidad del matrimonio y de la familia. Se preocupó porque la Iglesia entablara un diálogo con el mundo y por el progreso de los pueblos, reafirmó el valor del celibato sacerdotal y de la disciplina de la Iglesia y nos legó la exhortación apostólica *Evangelii nuntiandi* en la que nos recordaba que la

Iglesia está para anunciar el Evangelio. Y todo esto lo hizo con valentía en el contexto de una cultura que cada vez rechazaba más abiertamente la doctrina de la Iglesia.

En su testamento se revela el alma de un creyente que afronta la muerte con una gran esperanza: «Fijo la mirada en el misterio de la muerte y de lo que a esta sigue en la luz de Cristo, el único que la esclarece; y, por tanto, con confianza humilde y serena». También se percibe el corazón de un pastor que vivió su ministerio como un verdadero oficio de amor a la Iglesia: «Siento que la Iglesia me rodea. Oh Iglesia santa, una y católica y apostólica, recibe mi supremo acto de amor con mi bendición y saludo». A esta Iglesia le pide «que escuche las palabras que le hemos dedicado con tanto afán y amor» y que no «piense que (al mundo) se le ayuda adoptando sus criterios, sino procurando conocerlo, amándolo y sirviéndolo».

Que su ejemplo y su magisterio nos ayuden a anunciar el Evangelio con fidelidad a la Iglesia y con amor a nuestro mundo.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa